verongelukken. Allen missen echter het dagbewuste ik, de kracht om het leven op aarde te beleven zoals het tot hen komt.”
André zag, dat de zieke met deze nietszeggende dingen speelde en ze krampachtig vasthield. Het was haar leven en haar bezit. Arm als een kerkrat, dacht André. Het is verschikkelijk dat dergelijke mensen op aarde leven. De één ging door het bezit ten onder, anderen echter daalden in een afschuwelijke wereld af en pleegden zelfmoord. Het leven had nu geen waarde meer voor hen. Ook voor haar had het geen waarde gehad of zij zou aan een ander leven zijn begonnen. Hij begreep dit leven, dit bewustzijn.
„Is het je duidelijk, André?”
„Ja, Alcar.”
„Hier geeft men haar deze nietszeggende prullen, maar ze betekenen voor haar geld. Ze is er rustig door, maar dit is al haar stoffelijk en geestelijk bezit, haar vermogen en bewustzijn. Haar afstemming is het schemerland. Daar vinden wij haar straks terug en zie je haar levensafstemming.
Dit zal haar einde betekenen voor de aarde, maar tevens het binnentreden zijn in de astrale wereld. Van haar bewustzijn is niet zoveel te vertellen, want dit leven heeft vrijwel geen betekenis. Indien ze liefde voelde voor iets, zou haar leven te volgen zijn. Nu is het levend dood en verlaten, want er is geen sprake van astrale, noch van stoffelijke beïnvloeding; dit leven staat volkomen stil. Een kat en hond op aarde beleven meer dan dit menselijke wezen, die als moeder niets geleerd heeft Wat moeten wij haar dan schenken?”
Wat een toestand, dacht André. Hoeveel ellende had hij nu al beleefd? Waar is het einde? Toen zei zijn meester:
„Waar dacht je André, het einde te vinden van al deze ziekten?
Kun je hier geen antwoord op geven? Voel jij je verloren in deze oneindige Ruimte van God? Het is onmogelijk voor jou om het antwoord te weten, want om deze vraag te beantwoorden moet je het cosmische bewustzijn, bezitten. Ik zal het je zeggen, maar je voelt zeker, dat al deze

zieken je voor de astrale feiten stellen, voor de waarachtigheid van ons leven, die de astrale wetten van God zijn en die door het menselijke leven op aarde stoffelijk moeten worden beleefd. Dat is nu de leerschool op aarde met als resultaat een hogere bewustwording.
Het einde van deze ziekten is eerst dan in aantocht, wanneer Moeder Aarde en met haar al haar kinderen een hogere en wel geestelijke bestaansgraad heeft bereikt. • Maar dan is er geen hel meer in ons leven en
dan is al het kwaad zowel van deze hel als van de aarde in het goede en bewuste leven opgelost. Maar zover zijn wij, Moeder Aarde en de mensen nog niet; dat düurt nog millioenen eeuwen. Maar de ziel als
224
persoonlijkheid beleeft deze wetten en zal ze zolang beleven, totdat de zwakte oplost en het bewust dienende is bereikt.
Al deze zieken, André, leven onder de eerste sfeer, want wie boven de onbewuste en duistere sferen leeft heeft al die wetten en graden overwonnen.
Die mensen hebben zich de geestelijke graad mogen eigen maken en staan thans boven alle stoffelijke zwakte! Dat zijn dus bewuste persoonlijkheden geworden. Maar deze vrouw heeft zich die wetten nog eigen te maken. Zie daar, André, weer een andere toestand.”
André zag nu een vrouw van zestigjarige leeftijd. Het was een oud moedertje, klein van gestalte en voor hem wezenloos. Alcar vroeg: „Voel je haar, André?” André peilde haar innerlijk leven, maar begreep haar niet. Het stoffelijke bewustzijn stond hem in de weg. Hij voelde haar en hij voelde haar niet en gaf het meteen op. „Neen”, antwoordde hij, „ik voel haar niet en toch zie ik haar innerlijk leven, Alcar.”
„Dat is toch goed gevoeld, mijn jongen. Ga nog even in gevoel verder en je kent haar toestand. Ook zij is gebroken door de liefde en verloor haar kind. God riep haar kind tot zich. In een verstarde houding, levenloos zit zij daar en denkt aan haar leed. Haar verdriet is verschrikkelijk. Geen mens kan haar helpen en toch is zij nog van haar eigen leven bewust, maar heeft zichzelf in dat leed verloren. Zo nu en dan wordt ze wild doordat men haar van deze zijde aanvalt, want ook die gevoeligheid is in haar. Was zij niet zó gevoelig, dan had men haar hier niet behoeven op te sluiten en zou zij van verdriet gestorven zijn, doch nu is zij voor de maatschappij niet meer geschikt. Voor ons is het mogelijk haar te helpen, maar wij kunnen haar géén persoonlijkheid geven, zodat ze dus deze geestelijke armoede blijft behouden.”
Als een wrak zat daar dit levende probleem. Hoe afschuwelijk, dacht André, om op aarde het verstand te moeten verliezen! Zijn meester volgde hem in gedachten en zei: „Verstand? Heeft zij haar verstand verloren, André? Wat heb ik je altijd geleerd? Dacht je, dat ze haar verstand had verloren?”
„Ze kan immers niet meer denken?”
„Geloof mij, André, je hebt het zelf beleefd, maar in dit geval niet aangevoeld, het is haar geest die voelt en denkt; voor de aarde is dit de persoonlijkheid, maar voor onze wereld het gevoelsleven. Wat heeft haar verstand in vredesnaam met haar innerlijk leven te maken? Kan zij door het verstand haar gevoel verliezen? Is haar geest niet het gevoelsleven en dient het stoffelijke lichaam niet alléén om haar geest te huisvesten en te beschermen, het middel om op aarde te kunnen leven? Het stoflichaam en het verstand hebben niets met deze ziekte uit te staan. Haar

innerlijk leven is normaal, natuurlijk, maar tevens onbewust. Armoedig
225

God is liefde, dacht ik, God? "Gif spreekt van God is liefde?"

Maar eerst ·
moet ik nog wat op adem komen. Mijn gezicht werd hoe langer
hoe zwakker, want mijn omgeving zag ik in een waas gehuld

wilde ik niet langer blijven, want ik verlangde naar de menschen, naar feesten en naar eten en drinken, naar liefde en geluk. Mannen en vrouwen waren daar bijeen, het kon niet heerlijker zijn en ik was met alles tevreden. Hier bezat ik niets en het zou nog lang kunnen duren voordat ik zou sterven. Ik wilde die afschuwelijke nachten, die ik in het begin had doorgemaakt, niet weer beleven, dan zou ik krankzinnig .worden. Nu bezat ik nog de kracht, over eenigen tijd niet meer, want ik werd steeds zwakker. Zou ik hier als een zieke moeten liggen? Neen, ik was vast besloten er een einde aan te maken en verlangde reeds dat het nacht werd, om het hem te kunnen zeggen. Om door al dat ongedierte te worden opgegeten, daar voelde ik niets voor.
Was Roni ook in die wereld? Dan had ik niet gedood, maar hem alleen het aardsche leven benomen. Een gevoel van verlichting kwam er in mij. Roni leefde dus en wist thans meer dan ik; ik zou hem zelfs terugzien. Ook Marianne! Dan zouden wij hand in hand verder gaan en elkaar kunnen liefhebben. 0, welk een geluk wachtte mij daar. Als zij er reeds was, zag ik haar wellicht onmiddellijk. Wanneer ze echter nog in leven was, dan zou ik wachten. In ieder geval leefde ik, leefde zij, er was geen vuur en men wist daar van geen verdoemdbeid af. Vele schoone dingen wachtten mij. Spoedig kon men mijn lijk gaan begraven. Ik zou hun gezichten wel eens willen zien. Wanneer ik hier schrijven kon, zou ik er een heerlijk briefje bij leggen en hun voor alles danken, wat ik in al dien tijd had genoten. De zon ging onder, aanstonds zou het nacht zijn. Ik dacht aan al de vragen die ik nog had te stellen en' wilde voorbereid zijn. Zuiver moest ik trachten te denken. Den vorigen nacht werd het mij bijna noodlottig. Mijn brein raakte verward, maar toch had ik de voornaamste vragen onthouden. Het waren die vragen, waarnaar mijn geheele ziel hunkerde.
Ik nam als gewoonlijk plaats en wachtte af. Links van mij zag ik reeds beweging. Dadelijk stelde ik een vraag, maar kreeg er geen antwoord op. Nog zou ik moeten wachten. Maar waar ik ook keek, overal zag ik nu leven. Uit de diepte kwamen zij om-
III:
hoog, 'hetgeen werkelijk vermakelijk was. Plotseling hoorde ik zeggen: "Goeden avond, mijn vriend."
"Goeden avond," zeide ik, "het verheugt mij dat u zoo vroeg zijt gekomen. Weet u dat het avond is?" vroeg ik.
"Ik hoorde het u zeggen," zeide hij.
"Weet u dat zelf dan niet?" Ik luisterde, maar hoorde niets.
Toen, na eenige minuten, zeide hij: ,',Wat een onzin."
"Wat een onzin?" herhaalde ik zijn gezegde. "Ja, zeide ik tot mijzelf, het is ook onzin. Ik heb wel ander vragen te stellen. Mijn beste vriend hoort u mij?"
"Ik hoor u en luister."
"Dank u, maar luister nu goed, ik heb u wat te zeggen. Ik zal er een eind aan maken."
"Heel goed, maar doe het vlug."

,,Helpt u .miJ?" ·
"Ja," hoorde ik, "ik zal u helpen."
"Zult u mij gelukkig maken?" Ik schrok geweldig, want een satanisch gelach weerklonk. Zijn het duivels? dacht ik. Onder al dat gelach dacht ik een afschuwelijk gekrijsch te horen. Waar bad ik dat eens gehoord? 0, ja, toen Roni stierf. Nu wist ik niet meer wat ik vragen zou.
"Waar denkt gij aan, lieve v.çiend," hoorde ik hem zeggen.
,,Waarom lacht u om mijn vraag?"
,,Hoe komt u er ·hij, ik lachte niet."
"Ben ik achterdochtig?"
"Ja," zeide hij, "dit gaat u niet aan."
,,Waarom lachen zij dan?"
,,Zij vermaken zich."
"0, dat verandert." Ik zag nu vele wezens bijeen en zij maakten zich vroolijk. Iets wàs er dat mij afstootte, waarvan ik walgde, doch ik slingerde het van mij af. Zij meenden het goed met mij en ik mocht niet ondankbaar zijn. Toch keerde die walging in mij terug en het maakte mij angstig. Daarom vroeg ik hem: "Wat is het dat mij ang~tig maakt, weet u dat?"
Scherp was zijn antwoord en ik hoorde: "Uw geweten."
:II2
"Mijn geweten?" Maar ik moest dit beamen, de man sprak de waarheid. Ik was een moordenaar, ik had gedood.
"Hebt gij nog iets te vragen?"
Ik dacht na, maar wist niets meer te vragen.
"Ik heb weinig tijd," hoorde ik.
"Zoo, dat is jammer."
"Ik zal u helpen."
"Dat is goed," zeide ik, "dat is heerlijk."
~ "Morgen dus?"
"Morgen," zeide ik. Ja, morgen zou ik het doen. Nu raakte ik versuft, hun wereld werd onzichtbaar voor mij en ik viel in slaap.
Het was reeds licht toen ik wakker werd en ik voelde mij heerlijk uitgerust. Dat hebben zij mij gegeven, dacht ik. Ik voelde mij sterk en aanstonds zou ik mij gereed maken om van hier te vertrekken.
Het voedsel, dat men mij als gewoonlijk bracht, liet ik staan. Nu had ik geen voedsel meer noodig, ik kreeg ander, wanneer ik eerst maar bij hen was. Mijn uitgehongerd lichaam zou ik niet belasten, het had genoeg geleden. Ik, sprak mijn arme lichaam toe en zeide, dat het ander voedsel zou krijgen en vele andere dingen meer, maar bleef plotseling in mijn gedachtengang steken. Als dit lichaam dood was, dan had het immers geen voedsel meer noodig? Welk probleem kwam thans in mij op?
Merkwaardig waren mijn gedachten.
Dat ik daar niet eerder aan had gedacht. Waar kwamen die ge· dachten zoo ineens vandaan? Ik voelde mij duizelig worden. Het licht in mijn oogen werd zwakker. Zou ik blind worden? Ik sprong op en liep wat heen en weer. Langzaam ging ik weer beter zien. Ik werd zwak, heel zwak, het werd de hoogste tijd

dat ik er een einde aan maakte. Spoedig zou ik alles gereed
maken. Van het stroo zou ik een langen stok maken en dan een
touw achter de tralies bevestigen. Maar ik had geen touw. Dan
moest ik mijn dek maar stuk scheuren. Rustig zat ik nu aan mijn
stroostok te werken, maar toch waren mijn gedachten bij dat
probleem, bij doodgaan en voedsel, want ik begreep niet goed
wat dat betekende. Ach, dat ik daar niet verder aan gedacht
had. De geest, natuurlijk, had geen voedsel meer noodig. Doch
II3
ook daarvan wist ik niets, had ik nog nooit van gehoord, maar
zoo zou het wel zijn. De geest, herhaalde ik weer, de geest!
"De geest," hoorde ik plotseling in mij zeggen.
"Wie sprak tot mij? Er werd in mij gesproken. "De geest, hij
leeft, de geest blijft leven." Ik werd angstig, dat maakte mij van
streek, ik was mijzelf niet meer. Ik vervloekte mijn eigen gedachten.
Waanzin, niets anders dan waanzin! Ik moest voortmaken,
hij had mij van tevoren gewaarschuwd. Maak voort,
lantos, schiet op, je wordt gek, blind en nog veel meer. Aanstonds
zou ik sterven, dan behoefde ik niet meer te denken.
"Niet hierover, maar over duizend andere dingen," hoorde ik.
"Zijt gij het?" vroeg ik. "Kunt gij mij op den dag bereiken?
Heerlijk is dat. Ik ben zoo gereed," zeid~ ik. Ik knoopte nu al die
smalle reepen aaneen, bond ze van boven aan mijn stroozak vast
en probeerde ze achter de tralies te krijgen. Terwijl ik probeerde
dit te doen, begon op hetzelfde oogenblik mijn hart zoo hevig te
kloppen, dat ik dacht ineen te zullen zinken en de dood zich uit
zichzelf over mij ontfermde. Wat beteekende dit nu weer? Een
kracht voelde ik door mij heengaan, die niet de mijne was. Ik
moest steun zoeken om niet te vallen. Ook mijn gezicht verzwakte
en zoo moest ik mijn plan even opgeven, teneinde op
adem t~ komen'. Ik word nog blind, dacht ik. Het is de hoogste
tijd, ik zeur te lang. Toch had ik gedacht dat dit gemakkelijker
zou gaan. Het was, alsof men mij in mijn doen en laten tegenwerkte.
Toen ik daar zoo zat uit te rusten, hoorde ik plotseling
op de celdeur kloppen. Dat was nog niet geschied. Werden de
oppassers beleefd? Weer hoorde ik het. Wel wel, je wordt stapelgek,
als je niet maakt dat je dáár komt, dacht ik. Maar eerst ·
moet ik nog wat op adem komen. Mijn gezicht werd hoe langer
hoe zwakker, want mijn omgeving zag ik in een waas gehuld.
Doch in dat waas zag ik beweging komen. Waren het mijn
vrienden? Het waas werd dichter en dichter en nu zag ik een
verschijning, die zich net zoo opbouwde, zooals zij het steeds
hadden gedaan. Alleen zag ik nu licht, een sterk licht omstraalde
dit wezen. Duidelijk kon ik zijn vormen zien. Een mooi gelaat
:U4
ook daarvan wist ik niets, had ik nog nooit van gehoord, maar
zoo zou het wel zijn. De geest, herhaalde ik weer, de geest!
"De geest," hoorde ik plotseling in mij zeggen.
"Wie sprak tot mij? Er werd in mij gesproken. "De geest, hij
leeft, de geest blijft leven." Ik werd angstig, dat maakte mij van

streek, ik was mijzelf niet meer. Ik vervloekte mijn eigen gedachten. Waanzin, niets anders dan waanzin! Ik moest voortmaken, hij had mij van tevoren gewaarschuwd. Maak voort, lantos, schiet op, je wordt gek, blind en nog veel meer. Aanstonds zou ik sterven, dan behoefde ik niet meer te denken.
"Niet hierover, maar over duizend andere dingen," hoorde ik.
"Zijt gij het?" vroeg ik. "Kunt gij mij op den dag bereiken? Heerlijk is dat. Ik ben zoo gereed," zeid~ ik. Ik knoopte nu al die smalle reepen aaneen, bond ze van boven aan mijn stroozak vast en probeerde ze achter de tralies te krijgen. Terwijl ik probeerde dit te doen, begon op hetzelfde oogenblik mijn hart zoo hevig te kloppen, dat ik dacht ineen te zullen zinken en de dood zich uit zichzelf over mij ontfermde. Wat beteekende dit nu weer? Een kracht voelde ik door mij heengaan, die niet de mijne was. Ik moest steun zoeken om niet te vallen. Ook mijn gezicht verzwakte en zoo moest ik mijn plan even opgeven, teneinde op adem t~ komen'. Ik word nog blind, dacht ik. Het is de hoogste tijd, ik zeur te lang. Toch had ik gedacht dat dit gemakkelijker zou gaan. Het was, alsof men mij in mijn doen en laten tegenwerkte.
Toen ik daar zoo zat uit te rusten, hoorde ik plotseling op de celdeur kloppen. Dat was nog niet geschied. Werden de oppassers beleefd? Weer hoorde ik het. Wel wel, je wordt stapelgek, als je niet maakt dat je dáár komt, dacht ik. Maar eerst · moet ik nog wat op adem komen. Mijn gezicht werd hoe langer hoe zwakker, want mijn omgeving zag ik in een waas gehuld. Doch in dat waas zag ik beweging komen. Waren het mijn vrienden? Het waas werd dichter en dichter en nu zag ik een verschijning, die zich net zoo opbouwde, zooals zij het steeds hadden gedaan. Alleen zag ik nu licht, een sterk licht omstraalde dit wezen. Duidelijk kon ik zijn vormen zien. Een mooi gelaat
:U4
had deze verschijning. Wat zou ik nu weer beleven? Daar hoorde ik tot mij spreken.
"Luister, mijn vriend,' mijn broeder, luister." Zijn stem had een · andern klank, zooals ik nog niet gehoord had. "Maakt geen einde aan uw leven. Het lijden, dat gij ·hebt beleefd, is niet te vergelijken met dàt, wat gij dàn zult ontvangen."
"Wie zijt gij?" vroeg tk.
"Ik ben een geest van het licht."
"Waarom komt gij niet dichterbij?"
"Dat is niet mogelijk. Nogmaals, ik kom u waarschuwen."
"Mij?"
"U. U zult verschrikkelijk te' lijden hebben en eenzaam zijn, maakt dus geen einde aan uw leven. Gij kunt uw leven niet vernietigen, want de geest leeft voort in de eeuwigheid."
"Weet u van een eeuwigheid af?"
"Ik leef in de eeuwigheid, waarde vriend."
"Ik weet het reeds," zeide ik, "uw broeders hebben het mij verteld."
"Het zijn niet mijn broeders, maar demonen der hel, die u zullen vernietigen."

"Wat zegt u, vernietigen?" Ik zagnaar het wezen en vroeg: "Zijt gij gekomen om mijn laatste uren te vergallen?" ·
"Neen, om u te helpen. Reeds eerder sprak ilç tot u, doch gij hebt mij van u af gestooten. Ik ben de geest die zooeven tot u sprak en ik wil u beletten dat gij u zelf doodt."
"U deedt dat? Gij gunt mij mijn dood niet eens? Gij wensebt mij nog langer te pijnigen?"
"Stil broeder," hernam hij het woord, "stil wat, houdt u rustig."
Hij zag mij aan, een machtige stroom bracht mij tot rust.
"Wat wilt gij?" vroeg ik.
"Bedenk, waarde broeder, dat God u het leven gaf. Onze Vader die in den hemel is, u en mijn Vader, gaf u het leven ~n dit leven moogt gij niet vernietigen. Het is Gods wil dit niet te doen. God is liefde, mijn kind, vergeet dit nooit. Wanneer gij uw straf hebt uitgezeten, zult gij aan een ander leven beginnen."
God is liefde, dacht ik, God? "Gif spreekt van God is liefde?" Ik
:U5
kon mij niet beheerschen en schoot in den lach. God is liefde?
"Weet gij," zeide ik, "hoe ik heb geleden en gesmeekt? Weet gij waarom ik hier ben? Weet gij, waarde vriend, hoe men mij heeft behandeld? Weet gij dat ik hier wordt opgegeten door het ongedierte, dat het in mij knaagt en dat die eenzaamheid mij krankzinnig maakt? Gij spreekt van eenzaamheid, heb ik hier niet lang genoeg alleen gezeten? Ik vraag u, misgunt gij mij mijn dood, mijn geluk? Dáár zal ik geluk bezitten, dáár wacht mij eten en drinken. Dáár wachf mij vermaak en vrienden, vrouwen en mannen. Hier ga ik ten onder, lichamelijk en geestelijk. Scheer u weg, lichtende geest. Ga, vanwaar gij zijt gekomen, ik wil uwe zal-
. vende stem niet meer hooren. Ga, zeg ik u, ga spoedig. Laat mij
· met rust, stoor mij niet in mijn werk, laat mij doen wat ik wil, ik heb uw raad niet noodig, nu niet en nooit, ga, ga!" Hoe driftig maakte mij deze mensch. "Gij zijt des duivels! Een geestelijke der aarde. Komt gij soms van uw meester?" Ik dacht te zullen stikken van den lach, toen deze gedachten in mij kwamen. Mijn vrienden hadden mij daarvan verteld en ik begreep. Hier voor mij stond één van die wezens. "Ga terug," zeide ik. Nog steeds stond hij daar en bleef naar mij kijken. "Wanneer ik gereedschappen had en steen, zou ik uitbeelden," zeide ik. Toch ging hij niet weg en ik voelde een ontzaglijke rust in mij komen. Het was een merkwaardig iemand. "Wilt gij niet heengaan?" vroeg ik.
"Nog dit, mijn vriend," sprak hij. "Gij zijt nu niet te bereiken, doch eens zult gij hulp noorlig hebben. Als de eenzaamheid u overvalt, de stilte u droevig maakt, wellicht hebt gij dan hulp noocijg. Wanneer het voor mij mogelijk is tot u te komen, zal ik u hel'pen. Roept mij, mijn naam is Emschor. Hoort u, Emschor. Wij zullen elkander terugzien, eens, eens. Gij denkt dat ik wartaal spreek, maar gij zult dit alles beleven. Dorst en honger zullen u kwellen. Gij vervloekt God, doch gij vervloekt' uw eigen leven. Gij zult steeds verder gaan, want er is geen einde. U zult

een ander leven binnentreden en wel het leven van ~en geest,
dáár, waar ik leef. Ik zal terugkeeren, doch voor ik ga, lieve
vriend, wil ik dit nog zeggen: Ik ben ge.k. omen om u te helpen,

. I
doch gij wilt niet geholpen worden, gij wensebt geen hulp. Ook
ik maakte eens, vele eeuwen geleden, een einde aan mijn aardsche
leven. Ik dacht mij te vernietigen, doch ik leefde voort en
moest dit aan de andere zijde van het graf boeten. Daarom zeg
ik u, deze ellende is niet te vergelijken met wat u daar wacht.
Weet, dat ik uw broeder ben en dat ik de waarheid spreek.
Vaarwel, mijn zoon, weet wat ge doet. God zij met u."
De geest verdween voor mijn oogen. Het waas, waarin hij was
gekomen, loste op en ik was weer alleen. Een merkwaardig gebeuren
was dit. Ik hield den stroostok in mijn handen en was
sprakeloos. Waar was hij? Ik riep hem bij zijn naam, wachtte
lang, maar hoorde niets. Nogmaals riep ik, geen antwoord. Was.
ik bezig waanzinnig te worden? Was ik bijna zoover, dat ik mijn ·
verstand verloor? Waar bent u, riep ik heel hard, als u mij wilt
helpen, kom dan tot mij, zeg mij dan iets. Neen, geen geluid
kwam tot mij, niets, niets. Ik klopte tegen de deur, betastte mij
van alle kanten, sloeg met mijn vuist tegen den muur, wandelde
eenige malen mijn cel op en neer, sprak tot mijzelf en keerde
terug naar de plaats waar ik zat. Nog was ik normaal, want ik
wist en begreep wat ik deed. Maar wat dan? Mijn oogen? Werd
ik blind? Ik verbeeldde mij maar wat, want waarom zag ik hem
thans niet? Ik hield mij zelf maar op. Ik zou er vlug een einde
aan maken, want ik werd blind, ik kon niet goed meer zien en
het werd dus de hoogste tijd. Ik wilde ni~t in de eenzaamheid
terug, ik wilde menschen zien en leven om mij heen. Hier werd
ik ziek. Nog bezat ik de kracht daartoe, st!aks, wanneèr ik bliJ:td
was, was het te laat. Ik sprong op en stak den stok omhoog. Ja~
nu lukte het. Het koord trok ik naar beneden en maakte een
strop waar ik doorheen moest. Ik keek om mij heen, maar geen
wezen was in mijn nabijheid. Eerst probeerde ik of het sterk genoeg
was om mij te dragen. Ja, het hield gelukkig, maar bij
iedere handeling rilde ik. Ik voelde mij nu koortsig worden, mijn
hart klopte in .mijn keel en ~iJn knieën knikten. Wat zou ik nu
weer beleven? Ik had het gevoel alsof bei bloed uit mijn lichaam
stroomde. Was het dan zoo moeilijk om te-sterven? Nu spande
ik al mijn kracht~n te,zamen, stak mijn hoofd er do'orheen en